

stad gezwegen. Van het Beurscarillon is na de ramp niets meer teruggevonden. De Hemonyklokken uit deze toren zijn na de ramp veiligheidshalve naar de begane grond gebracht en daar aan het oog van de bezetter onttrokken. Het stadhuiscarillon werd in 1943 weggeroofd.

In onze stad heeft de dichteres niet gedrongen aan de huizenkant gestaan en gezongen:

Ik zag de mensen in de straten,
Hun armoe en hun grauw gezicht;
Toen streek er over de gelaten
Een luisteren, een vleug van licht.

Want boven in de klokketoren
Na 't donker-bronzen urenslaan
Ving over heel de stad te horen
De beiaardier te spelen aan.

Zelfs dat was onze arme stad niet meer gelaten.

Mijnheer de directeur van Gemeentewerken, gij zijt na 21 jaar thans zover met uw werk gevorderd dat de beiaardier kan te spelen vangen aan.

Ik wens u en onze stad met dit teken van ons verder herstel geluk.

Ik ben overtuigd dat de stadsbeiaardier de oude klokken hun parelende klanken met grote bekwaamheid en verve zal ontlokken en dat de mensen in de straten er hun vreugde aan zullen beleven.

Wij zijn deze Opbouwdag hoog begonnen, zo dadelijk begint de beiaard hoog boven het mensengewoel te spelen.

Mogen de klanken uit deze toren het oor onzer burgerij strelen, deze het oog omhoog doen slaan naar de toren, die zingt om het hart te verruimen.

Namens het gemeentebestuur aanvaard ik de klokken, die drie eeuwen geleden zijn gemaakt en wier bronzen stem ons thans opnieuw 't harte raakt.

Zingt opnieuw luid en lang over ons Rotterdam.